

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25 czerwca 2014 roku przyznał H. D. prawo do dodatku pielęgnacyjnego do dnia 31 marca 2016 roku.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 31 marca 2015 roku ustalił, że ubezpieczona jest niezdolna do samodzielnej egzystencji do dnia 31 marca 2016 roku.

/decyzja – k. 212 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 29 czerwca 2015 roku złożyła H. D., wskazując, że jest ona krzywdząca. W uzasadnieniu odwołująca wskazała, że

we wcześniej prowadzonym postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do dodatku pielęgnacyjnego została uznana przez biegłego sądowego za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji od dnia 16 października 2014 roku. Wskazała, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał wydać decyzję w ciągu jednego miesiąca od rozprawy sądowej, jednakże ponownie została wezwana na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 31 marca 2015 roku.

/odwołanie – k. 2-2 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 27 lipca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o umorzenie postępowania. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z dnia 19 maja 2014 roku odmówił ubezpieczonej prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w sprawie VIII U 2418/14 na podstawie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. uchylił decyzję z dnia 19 maja 2014 roku, przekazał sprawę organowi rentowemu do rozpoznania i umorzył postępowanie. Organ rentowy prawomocne postanowienie otrzymał w dniu 3 marca 2015 roku. W dniu 31 marca 2015 roku przeprowadzone zostało badanie przez lekarza orzecznika, który orzeczeniem z dnia 31 marca 2015 roku uznał wnioskodawczynię za osobę całkowicie niezdolną do pracy i do samodzielnej egzystencji od dnia 16 października 2014 roku t.j. od dnia wskazanego w opinii biegłego lekarza sądowego wydanej w sprawie VIII U 2418/14 do dnia 31 marca 2016 roku.

/odpowiedź na odwołanie – k. 6/

Postanowieniem z dnia 28 września 2015 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym sprawy H. D. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. o dodatek pielęgnacyjny, postanowił umorzyć postępowanie w sprawie. Sąd ten wskazał jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia przepis art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c.

/postanowienie z uzasadnieniem – k. 12-12 odwrót/

W dniu 19 października 2015 roku H. D. wniosła zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 września 2015 roku w przedmiocie umorzenia postępowania, podnosząc, iż przedmiotem jej żądania było prawo do świadczenia na stałe.

/zażalenie - k. 14-14 odwrót/

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2015 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego. Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, iż strona wnosząca zażalenie ma rację, że zaskarżone postanowienie zostało wydane w sprawie, w której doszło do ustalenia w sposób wadliwy stanu faktycznego. Wbrew bowiem stwierdzeniu zawartemu w uzasadnieniu postanowienia, nie ma jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że H. D. cofnęła odwołanie w sprawie dotyczącej prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Analiza akt wskazuje

na to, że nie ma w nich pisma z dnia 4 września 2015 roku, w którym odwołująca rzekomo wniosła o umorzenie postępowania, wobec wydania decyzji przyznającej jej prawo do dochodzonego dodatku. Sąd Apelacyjny wskazał, iż H. D. złożyła w dniu 21 października 2015 roku pismo procesowe, w którym potwierdziła fakt wydania decyzji przyznającej jej prawo do dodatku pielęgnacyjnego i wypłacania tego dodatku. Z treści pisma nie wynika jednak, żeby skarżąca wniosła o umorzenie postępowania, a wręcz przeciwnie, daje ono podstawę do stwierdzenia, że nie zgadza się ona z przyznaniem jej dodatku pielęgnacyjnego na okres, nie zaś na stałe, jak to stwierdził biegły sądowy. W końcowej części pisma ubezpieczona podała, że chce by sprawą zajął się Sąd orzekający. Sąd Apelacyjny zważył, że skoro H. D. nie cofnęła odwołania od decyzji, to Sąd pierwszej instancji nie miał podstawy do zastosowania dyspozycji przepisu art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c., a co za tym idzie, do wydania postanowienia o umorzeniu postępowania wobec cofnięcia odwołania. Uznając zarzuty zażalenia za uzasadnione, Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi do rozpoznania.

/postanowienie z uzasadnieniem – k. 29-31/

Na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 roku wnioskodawczyni popierała odwołanie, wskazując, iż wnosi o przyznanie dodatku pielęgnacyjnego na stałe. Pełnomocnik organu rentowego wnosił o odrzucenie odwołania z powodu nie złożenia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS.

/stanowisko stron: 00:01:17 – płyta CD k. 40/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni H. D. jest uprawniona do emerytury od dnia 1 maja 2005 roku.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 10 marca 2014 roku H. D. 2013 złożyła wniosek o ustalenie prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

/bezsporne, a nadto wniosek – k. 187 akt ZUS/

Decyzją z dnia 19 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 10 marca 2014 roku odmówił H. D. prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 14 maja 2014 roku ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji oraz nie osiągnęła 75 roku życia, w związku z czym brak jest podstaw do przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

/decyzja – k. 207 akt ZUS/

Prawomocnym postanowieniem z dnia 28 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 2418/14 na podstawie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. uchylił decyzję z dnia 19 maja 2014 roku, przekazał sprawę organowi rentowemu do rozpoznania i umorzył postępowanie.

/postanowienie – k. 29 załączonych akt VIII U 2418/14/

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji orzeczeniem z dnia 31 marca 2015 roku uznał, iż wnioskodawczyni jest niezdolna do samodzielnej egzystencji do dnia 31 marca 2016 roku, jako datę powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji określił dzień 16 października 2014 roku. Wnioskodawczyni odebrała orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 31 marca 2015 roku, co potwierdziła osobiście własnoręcznym podpisem. Wraz z orzeczeniem otrzymała pouczenie o sposobie i

terminie wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS. Została także pouczona, iż odwołanie od decyzji organu rentowego oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, w przypadku nie wniesienia od niego sprzeciwu, Sąd odrzuci.

/orzeczenie – k. 211-211 odwrót akt ZUS/

Od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 31 marca 2015 roku H. D. nie wniosła sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS.

/bezsporne/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję z dnia 29 kwietnia 2015 roku, której podstawę stanowiło niekwestionowane przez wnioskodawczynię orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 31 marca 2015 roku.

/decyzja – k. 212 akt ZUS/

Wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 roku popierała odwołanie od decyzji wnosząc o ustalenie prawa do dodatku pielęgnacyjnego na stałe.

/oświadczenie wnioskodawczyni: 00:01:17 – płyta CD k. 40/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 748) oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, w ciągu 14 dni od daty doręczenia tego orzeczenia (art. 14 ust. 2a). Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 3).

Stosownie zaś do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, Sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawczyni, mimo prawidłowego pouczenia, nie odwołała się od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS. Na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2014 roku wnioskodawczyni podnosiła okoliczności dotyczące wniosków orzeczniczych tj. okresu, na jaki została uznana za niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Z powyższego wynika, że wnioskodawczyni nie zgadza się z opinią Lekarza Orzecznika ZUS, co do przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że odwołanie wnioskodawczyni opiera się jedynie na zarzutach o charakterze medycznym, co oznacza iż jest ono niedopuszczalne z uwagi na fakt, że wnioskodawczyni pomimo prawidłowego pouczenia nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS.

W konsekwencji mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. odrzucił odwołanie wnioskodawczyni.

W związku z tym, że odwołanie skarżącej zostało odrzucone przez Sąd na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. należy nadmienić, iż na zasadzie art. 14 ust. 2c cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wnioskodawczyni przysługuje prawo do złożenia wniosku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie bowiem z treścią tegoż art. 14 ust. 2c w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez Sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

ZARZĄDZENIE

odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni wraz z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie do wniesienia zażalenia.

25.04.2016r